

I เพอร์ซีย์

ผู้หญิงผมงูพวกนี้เริ่มจะทำให้เพอร์ซีย์รำคาญแล้ว

พวกเธอน่าจะตายไปแล้วเมื่อสามวันก่อนตอนที่เขาปล่อยลึงลูกโบว์ลิ่งให้ตกลงมาทับพวกเธอในร้านนาปาบาร์เกนมาร์ต พวกเธอควรจะตายไปแล้วเมื่อสองวันก่อนตอนที่เขาขับรถตำรวจเล่นทับพวกเธอในเมืองมาร์ติเนส และพวกเธอก็น่าจะตายชั่วอยู่แล้วตอนที่เขาตัดหัวพวกเธอในสวนสาธารณะทิลเดนพาร์กเมื่อเช้านี้

ไม่ว่าเพอร์ซีย์จะสังหารและมองดูร่างของพวกเธอสลายไปเป็นฝุ่นผงสักกี่ครั้ง พวกเธอก็ยังเอาแต่รวมร่างขึ้นมาใหม่เหมือนเป็นก้อนฝุ่นปีศาจอยู่ได้ เหมือนเขาจะหนีพวกเธอไม่พ้นเสียที

พอมาถึงยอดเนิน เขาก็หยุดเพื่อพักหายใจ ผ่านมานานเท่าไรแล้วนะหลังจากที่เขาสังหารพวกเธอไปครั้งล่าสุด อาจจะมีสักสองชั่วโมงได้เดี๋ยวนี้อาจจะดูเหมือนจะไม่ยอมตายนานกว่านั้นเลย

สองสามวันที่ผ่านมาเขาแทบไม่ได้นอน และได้กินอะไรแค่เท่าที่พอจะหามาได้เท่านั้น...อย่างพวกขนมหมี่กัมมีแบร์ ขนมปังเบเกิ้ลหินๆ หรือ

แม้กระทั่งขนมเบอร์รี่ใต้ร้านแจ็กอินเดอะแคร์ก็ก็ตาม ซึ่งอันนี้ถือเป็นจุดต่ำสุดจุดใหม่ในชีวิตเลยที่เดียว เสื้อผ้าของเขาขาด ใหม่ และเลอะคราบอสุรกาย

เหตุที่เขายังมีชีวิตอยู่มาได้ขนาดนี้นั้นเป็นเพราะผู้หญิงผมงู... ที่เรียกตัวเองว่าออร์กอน...สองตนนั้นก็ดูเหมือนจะฆ่าเขาไม่ได้เหมือนกัน กรงเล็บของพวกเธอเนียนเนื้อของเขาไม่เข้า และพอพวกเธอกัดเขาที่ไรฟันของพวกเธอก็เหมือนจะหักทุกที แต่เพอร์ซีย์ก็แทบจะหมดแรงแล้ว อีกไม่นานเขาก็คงจะล้มพับไปเพราะความอ่อนล้า และพอถึงตอนนั้นต่อให้เขาหนีหนีหายก็ไม่ตายแค่นั้น เขาก็มั่นใจว่าพวกออร์กอนจะต้องหาวิธีได้แน่นอน

หนีไปไหนดี

เขากวาดตามองภูมิทัศน์รอบตัว ภายใต้สถานการณ์อื่นเขาคงจะรู้สึกเพลิดเพลินกับทัศนียภาพนี้ ทางด้านซ้ายมีเนินเขาสีทองหลายลูกทอดเข้ามาในแผ่นดินใหญ่ แต่ด้วยทะเลสาบ ป่าไม้ และผุ้งวัว ทางด้านขวาเป็นพื้นราบซึ่งมีเมืองเบิร์กเลย์และโอ๊กแลนด์ทอดตัวไปในทิศตะวันตก... มันเป็นย่านบ้านเรือนขนาดใหญ่ที่ดูเหมือนตารางหมากรุก ซึ่งมีผู้คนหลายล้านที่คงจะไม่อยากให้ยามเช้าของพวกเขาถูกรบกวนด้วยอสุรกายสองตนกับมนุษย์กึ่งเทพตัวสกปรกๆ อีกหนึ่งคน

ไกลออกไปทางทิศตะวันตก อ่าวซานฟรานซิสโกทอประกายระยิบระยับอยู่ใต้แสงเรืองเรืองสีเงิน เลยออกไปเป็นกำแพงหมอกซึ่งได้กลืนกินพื้นที่ส่วนใหญ่ของเมืองซานฟรานซิสโกไปจนหมด เหลือเอาไว้แต่ยอดตึกระฟ้าและยอดหอของสะพานโกลเด้นเกตเท่านั้น

เพอร์ซีย์รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างอันเลือนรางถ่วงอยู่ในอก มีอะไรบางอย่างบอกเขาว่าเขาเคยไปที่เมืองซานฟรานซิสโกมาก่อน เมืองเมืองนี้มีความเกี่ยวข้องกับอะไรสักอย่างกับแอนนาเบ็ธ...เธอคือบุคคลจากอดีตของ

เขาเพียงคนเดียวที่เขาจำได้ ความทรงจำเรื่องเขื่อนั้นช่างสลับราวอย่างน่าหึ่งตึงใจ เจ้าหมาป่าได้สัญญากับเขาเอาไว้ว่าเขาจะได้เจอกับแอนนาเบ็ธอีกครั้ง อีกทั้งยังจะได้ความทรงจำกลับคืนมาด้วย...ถ้าเขาประสบความสำเร็จในการเดินทางครั้งนี้

เขาคอร์จะลองข้ามอ่าวดูดีไหมนะ

ก็น่าลองอยู่ เพราะเขาสัมผัสได้ถึงพลังแห่งมหาสมุทรซึ่งอยู่ตรงขอบฟ้านี้เอง น้ำช่วยฟื้นฟูพลังให้เขาได้ ยิ่งเป็นน้ำเกลือก็จะเป็นที่สุด เขาค้นพบความจริงข้อนี้เมื่อสองวันก่อนตอนที่เขากำลังรัดคอสรุกายทะเลตนหนึ่งอยู่ในช่องแคบคาร์ควินเซ ถ้าสามารถไปถึงอ่าวได้ เขาก็อาจจะยื่นหยัดต่อสู้อย่างน้อยที่สุดท้ายได้ บางทีเขาอาจจะสามารถทำให้พวกกอร์กอนจมน้ำตายได้เลยด้วยซ้ำ แต่ชายฝั่งอยู่ห่างจากตรงนี้อาจน้อยก็สองไมล์ได้ เขาจะต้องเดินทางจากปากหนึ่งของเมืองไปยังอีกปากเลยทีเดียว

ยังมีเหตุผลอีกข้อหนึ่งที่ทำให้เขากำลังลังเล คือนางหมาป่าลูปาได้สอนให้เขาลับประสาธสัมผัสให้แหลมคม...ให้เชื่อในสัญชาตญาณที่นำทางเขามายังทิศใต้ และตอนนี้เรตาร์นำทางของเขาก็กำลังส่งเสียงบีบๆ ไม่หยุดจุดสิ้นสุดของการเดินทางนี้อยู่ใกล้มากแล้ว...แทบจะอยู่ใต้เท้าของเขาตัวเอง แต่มันจะเป็นไปได้อย่างไรกัน ในเมื่อบนยอดเนินนี้มันไม่มีอะไรเลย

แล้วสายลมก็เปลี่ยนทิศ เพอร์ซีย์ได้กลิ่นเบรียร์ๆ แบบสัตว์เลื้อยคลานมีอะไรบางอย่างส่งเสียงสวบสាប់ๆ อยู่ในดงไม้ตรงตำแหน่งหนึ่งร้อยหลาจากยอดเนิน...มันเป็นเสียงกิ่งไม้หัก เสียงใบไม้ดังกรอบแกรบ และเสียงฟ่อๆ

พวกกอร์กอน

เป็นครั้งที่สามแล้วที่เพอร์ซีย์นึกอยากให้พวกเธอไม่ได้จุมูกตึขนาดนี้ พวกเธอบอกว่าได้กลิ่นเขาเพราะเขาเป็นมนุษย์กึ่งเทพ...บุตรเลือดผสมแห่งเทพเจ้าโรมันโบราณอะไรสักองค์ เพอร์ซีย์ลองพยายามกลิ้งตัวในโคลนกระโดดลงลำธาร หรือแม้แต่พกแท่งดับกลิ่นเอาไว้ในกระเป๋าเพื่อให้เขามี

กลืนเหมือนรถไฟใหม่ดูแล้ว แต่ทำทางว่ากลืนทิ้งแบบมนุษย์กึ่งเทพนี่คงจะกลบเกลื่อนได้ยากจริงๆ

เขาบินไปที่หน้าผาด้านทิศตะวันตก มันชันเกินกว่าจะลงได้ ลาดเขานี้ทั้งตั้งลงไปจากความสูงแปดสิบลีฟุต โดยที่ข้างล่างเป็นหาดฟ้าของตึกอพาร์ทเมนต์ที่ตั้งอยู่ข้างเขา ต่ำลงไปอีกห้าสิบลีฟุตมีทางหลวงปรากฏออกมาจากตีนเขา และทอดเลื้อยเลาะไปสู่เมืองเบิร์กลีย์

เยี่ยม ไม่มีทางลงเขาทางอื่น เขาค้นพาทัวเองมาจนมุมเสียได้

เขามองดูบรรดารถยนต์ที่หลังไหลไปทางตะวันตกสู่เมืองซานฟรานซิสโก และนึกอยากให้ตัวเองไปอยู่ในรถเหล่านั้นสักคันจริงๆ แล้วเขาก็คิดขึ้นมาได้ว่าทางหลวงสายนี้จะต้องตัดทะเลลูเนินเขาแน่ๆ ดังนั้นมันจะต้องมีอุโมงค์... มีอยู่ใต้เขาแน่ละ

ทันใดนั้นเรक्टरภายในของเขาก็ปั่นป่วนไปหมด เขาอยู่ถูกที่แล้ว แค่อู้งานเกินไปเท่านั้น เขาจะต้องไปตรวจสอบอุโมงค์นั้น แต่ก่อนอื่นเขาจะต้องหาวิธีลงไปสู่ทางหลวงสายนั้นให้ได้... โดยตัวคนเดียว

เขาปลดเปลื้องจากหลัง ตอนอยู่ที่ร้านนาปาบาร์เกนมาร์ตเขาหยิบของมาได้เยอะเหมือนกัน ทั้งเครื่องจีพีเอสพกพา เทปขาว ไฟแช็ก กาวตราช้าง น้ำขวด ผ้ารองนอนแบบม้วนเก็บได้ หมอนแพนด้า (แบบที่เห็นในทีวี) และมีดพับสวิสอาร์มี...แทบจะครบทุกอย่างแล้วเท่าที่มนุษย์กึ่งเทพยุคใหม่สักคนจะต้องการ แต่เขายังไม่มีอะไรที่จะเอามาใช้เป็นร่มชูชีพหรือเลื่อนได้เลย

นั่นทำให้เขาเหลือทางเลือกเพียงแค่สองทาง หนึ่งคือโดดจากความสูงแปดสิบลีฟุตลงไปสู่ความตาย อีกหนึ่งคือยืนหยัดสู้ ฟังดูแย่มากๆ ทั้งสองทาง

เขาสวดและหยิบปากกาออกมาจากกระเป๋า

ปากกาดำนี้ดูไม่ได้มีอะไรมาก ก็แค่ปากกาถูกลื่นราคาถูกทั่วไปเท่านั้น แต่พอเพอร์ซีย์ถอดปลอก ปากกาก็เปลี่ยนไปเป็นดาบสัมฤทธิ์ที่เรื้องวาวใบดาบได้สมดุลอย่างสมบูรณ์แบบ ด้ามดาบที่มีหนังพันอยู่กับมือของ

เขาอย่างเหมาะเจาะราวกับมันถูกออกแบบมาเพื่อเขาโดยเฉพาะ ที่สลักอยู่บนโครงตาบคือคำภาษกรีกที่เพอร์ซีย์อ่านออกได้อย่างไรก็ไม่ทราบ อนาคตลึกลับ...ริฟไทด์*

เขาดิ้นขึ้นมาโดยมีตาบเล่มนี้อยู่ในมือในคืนแรกที่เขาไปปรากฏตัวที่บ้านหมาป่า...สองเดือนที่แล้วหรือเปล่านะ หรือว่านานกว่านั้น เขาจำไม่ได้แล้ว ตอนนั้นเขาพบว่าตัวเองมาโผล่อยู่ในลานกลางแจ้งของซากคฤหาสน์ที่ถูกเผาอดหลังหนึ่งกลางป่า เขาสวมกางเกงขาสั้น เสื้อยืดสีส้ม และสร้อยคอหนังที่มีลูกปัดดินเหนียวแปลกๆ หลายลูกร้อยอยู่ ตาบริฟไทด์อยู่ในมือของเขา แต่เพอร์ซีย์ไม่รู้เลยว่าเขาไปโผล่ตรงนั้นได้อย่างไร และแทบจะจำไม่ได้เลยด้วยซ้ำว่าตัวเองเป็นใคร เขาทำเปลา่ หนาวสั่น และอยู่ในสภาพลึกลับสนงนง จากนั้นพวกหมาป่าก็เข้ามา...

เสียงอันคุ้นเคยเสียงหนึ่งดังขึ้นข้างๆ ตัว มันดังเขากลับสู่ปัจจุบัน "อยู่นี่เอง!"

เพอร์ซีย์ขยับตัวออกห่างจากออร์กอนตอนนั้น เขาเกือบจะตกหน้าผาเลยก็ได้

นี่เป็นตอนที่ชอบยืม...บีนโน

เอาล่ะ เธอไม่ได้ชื่อว่าบีนโนหรอก เพอร์ซีย์พอคาดเดาได้ว่าเขาคงจะเป็นโรคดิสเล็กเซีย** เพราะเวลาเขาพยายามจะอ่านตัวหนังสืออะไรก็ตามที่ไร คำเหล่านั้นจะบิดเบี้ยวและสลับไปมาตลอด ครั้งแรกที่เขาเห็นออร์กอนตอนนี้ เธอกำลังทำตัวเป็นพนักงานต้อนรับของร้านบาร์เกนมาร์ตอยู่ และเธอก็ติดเข็มกลัดสีเขียวอันใหญ่ๆ ที่เขียนว่า ยินดีต้อนรับ! ฉันชื่อ สตีโน่ เอาไว้ แต่เพอร์ซีย์นึกว่ามันอ่านว่าบีนโน

ตอนนี้เธอยังคงสวมเสื้อกั๊กพนักงานร้านบาร์เกนมาร์ตตัวสีเขียวทับ

* Riptide กระแสไฟฟ้าที่ไหลผ่านกระแสอื่นทำให้เกิดน้ำวน

** Dyslexia ภาวะบกพร่องทางการอ่านและการสะกดตัวอักษรอันเนื่องมาจากความผิดปกติของสมอง

ชุดกระโปรงลายดอกอยู่ ถ้ามองแค่ช่วงลำตัวล่ะก็ คุณอาจจะคิดว่าเธอเป็น คุณยายอ้วนๆ เตี้ยๆ ของใครสักคนก็ได้...แต่ถ้ามองลงไปข้างล่างเมื่อไหร่ คุณก็จะเห็นว่าเธอมีขาโก๋ หรือถ้ามองขึ้นไปข้างบนคุณก็จะเห็นว่าเธอมี เขี้ยวหมูป่ายื่นออกมาตรงมุมปากทั้งสองข้าง ดวงตาเรืองวาวเป็นสีแดง และ เรือนผมก็เป็นรังงูลีเขี้ยวขี้ขี้

แต่สิ่งที่น่ากลัวที่สุดในตัวเธอนะหรือ นั่นก็คือการที่เธอยังคงถือ ถาดเงินใบโตที่มีไส้กรอกชีสกรอบชิมพรีอยู่นะสิ ถาดของเธอมีรอยบุบ มาจากตอนที่เธอถูกเพอร์ซีย์สังหารครั้งแล้วครั้งเล่า แต่อาหารชิมพรี ชิ้นเล็กๆ พวกนี้กลับยังคงเป็นปกติดีทุกประการ สตีโน้ถือน้ำมันไปทั่วรัฐ แคลิฟอร์เนียแค่เพื่อให้เพอร์ซีย์ได้กินมันก่อนที่จะฆ่าเขา เพอร์ซีย์ ไม่รู้เลยว่าเธอทำแบบนี้ไปทำไม แต่ถ้าเขาเกิดอยากจะได้ชุดเกราะขึ้นมา ละก็ เขาก็จะเอาไส้กรอกชีสกรอบนี้ละมาทำ เพราะไม่มีอะไรที่จะทำลาย พวกมันได้เลยจริงๆ

"ลองซักชิ้นมัยจ๊ะ" สตีโน้เสนอ

เพอร์ซีย์ตวัดตาบเพื่อไล่เธอ "น้องสาวของแกไปอยู่ที่ไหนแล้วละ"

"ไอ้ เกือบดาบก่อนเถอะจ๊ะ" สตีโน้เอ็ด "ปานนี้เธอก็น่าจะรู้แล้วนะว่า แม้แต่ลัทธิวิเศษก็ยังไม่ทำให้เราตายได้แค่ไม่นานเท่านั้น ลองชิมไส้กรอก ชีสกรอบก่อนสิ! อาทิตย์นี้ลดราคานะจ๊ะ แถมฉันยังไม่อยากจะฆ่าคน ท้องว่างอีกต่างหาก"

"สตีโน้!" กออร์กอนตอนที่สองโผล่มาอยู่ทางด้านขวาของเพอร์ซีย์อย่าง บุปบับจนเขาแทบจะตอบสนองไม่ทัน โชคดีที่เธอเอาแต่ถลึงตาใส่พี่สาว โดยไม่ได้สนใจเขามากนัก "ข้าบอกให้เจ้ายองเข้ามาหาเขาเพื่อฆ่าเขาซะ!"

รอยยิ้มของสตีโน้เลือนหายไป "แต่ยูรีเอล..." สตีโน้ออกเสียงชื่อนี้ คล้ายๆ กับคำว่ามิวเรียล "ข้าขอแจกของชิมพรีให้เขาก่อนไม่ได้เหรอ"

"ไม่ได้ เจ้าโง่!" ยูรีเอลหันไปแยกเขี้ยวใส่เพอร์ซีย์

ยูรีเอลดูเหมือนพี่สาวทุกประการ เว้นแต่ผมของเธอเป็นผุ่งูปะการัง ไม่ใช่เงาไวเปอร์สีเขียว บนตัวเธอมีสติ๊กเกอร์ ลด 50% แปะอยู่ตามเสื้อที่ร้านบาร์เกนมาร์ต ชุดกระโปรงลายดอก และแม้แต่เชียวของเธอก็ด้วย ป้ายชื่อของเธอเขียนว่า *สวีสวีดี! ข้าชื่อตายซะ มนุษย์กึ่งเทพธิดา!*

"เจ้าทำให้เราต้องไล่ตามจนเหนื่อยเลยนะ เพอร์ซีย์ แจ็กสัน" ยูรีเอลบอก "แต่ตอนนี้เจ้าจนมุมแล้ว และเราก็จะล้างแค้น!"

"ใส่กรอกซีกรอบราคาแค่ 2.99 เหรียญเท่านั้น" สตีโนพยายามให้ข้อมูล "แผนกของชำ ทางเดินช่องที่สาม"

ยูรีเอลแผดเสียง "สตีโน! ร้านบาร์เกนมาร์ตมันเป็นแค่ฉากบังหน้าเท่านั้น! เจ้ากลับมาเป็นตัวตนที่แท้จริงได้แล้ว! ที่นี้ก็วางถาดง้วนั่นลงซะ แล้วก็มาช่วยข้าสังหารมนุษย์กึ่งเทพคนนี้ หรือเจ้าลืมไปแล้วว่าเขาคนนั้นคือคนที่ทำให้เมดูซ่าสลายร่างไป"

เพอร์ซีย์ก้าวถอยหลัง อีกทงนิ้วเขาก็จะร่วงหล่นลงไปใ้อากาศแล้ว "ฟังนะสาวๆ เราคุยเรื่องนี้กันไปแล้วไม่ใช่เหรอ ฉันจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าตัวเองเคยสังหารเมดูซ่าไป ฉันจำอะไรไม่ได้เลยซักอย่าง! เอาเป็นว่าเราสงบศึกแล้วมาคุยเรื่องเมนูพิเศษประจำสัปดาห์ของพวกเขาดีกว่ามั๊ย"

สตีโนทำสีหน้าว่าออนไลน์น้องสาว ซึ่งก็ยากทีเดียวเพราะเขี้ยวสัมฤทธิ์ขนาดใหญ่โตนั้นดูไม่ค่อยเข้ากันเลย "ได้มั๊ยอะ"

"ไม่ได้!" ดวงตาสีแดงของยูรีเอลจ้องเขม็งอยู่ที่เพอร์ซีย์ "ข้าไม่สนใจหรอกว่าเจ้าจะจำอะไรได้บ้าง บุตรแห่งสมุทรเทพ แต่ข้าได้กลิ่นเลือดเมดูซ่าบนตัวเจ้า มันจางก็จริงเพราะว่าผ่านมาหลายปีแล้ว แต่เจ้าก็คือคนสุดท้ายที่เอาชนะนางไม่ผิดแน่ นางยังไม่กลับมาจากนรกทาร์ทาร์สเลย และมันก็เป็นความผิดของเจ้า!"

เพอร์ซีย์ไม่ค่อยเข้าใจนัก แนวคิดเรื่อง 'การตายและการหวนคืนมาจากนรกทาร์ทาร์ส' ทำให้เขารู้สึกปวดหัว เช่นเดียวกับการที่ปากกาลูกปืน

สามารถเปลี่ยนเป็นดาบได้ การที่อสูรกายสามารถแปลงโฉมตัวเองได้ด้วย
 สิ่งที่เรียกว่ามนตร์บังตา หรือการที่เพอร์ซีย์เป็นบุตรแห่งเทพเจ้าอายุห้าพันปี
 ที่มีเพียงทะเลเกาะอยู่ตามตัว แต่เขาก็เชื่อจริงๆ ต่อให้ความทรงจำของเขา
 จะถูกลบไป เขาก็ยังรู้อยู่ดีว่าตัวเองคือมนุษย์กึ่งเทพ เช่นเดียวกับการที่
 เขารู้ว่าตัวเองชื่อเพอร์ซีย์ แจ็กสันนั่นล่ะ จากการสนทนากับหมาป่าลูป้าใน
 ครั้งแรก เขาก็ยอมรับในทันทีว่าโลกอันยุ่งเหยิงแห่งเทพเจ้าและอสูรกาย
 ใบนี้นี้คือสภาพความเป็นจริงในชีวิตของเขา ซึ่งนั่นมันช่วยชะมัดตายดเลย

"งั้นเอาเป็นว่าเราเจากันแล้วดีมั้ย" เขาพูด "ฉันฆ่าพวกแกไม่ได้
 พวกแกก็ฆ่าฉันไม่ได้ และถ้าพวกแกเป็นพี่น้องของเมดูซ่าจริง...เอาแบบ
 เมดูซ่าตนนั้นที่สามารถเปลี่ยนคนให้กลายเป็นหินได้เลยนะนะ...ปานัฉัน
 ก็น่าจะตัวแข็งไปแล้วไม่ใช่เธอ"

"พวกวีรบุรุษนี่ล่ะหน้า!!" ยูรีเอลพูดด้วยน้ำเสียงรังเกียจ "ชอบพูด
 แบบนี้นักน้อยอยู่เรื่อย เหมือนแม่ของพวกเราเลย! 'ทำไมพวกเธอถึงเปลี่ยน
 คนให้กลายเป็นหินไม่ได้ล่ะ ขนาดน้องสาวของพวกเธอยังทำได้เลย' เฮอะ ข้า
 เสียใจที่ต้องทำให้เจ้าผิดหวังนะเจ้าหนูม! แต่นั่นนะเป็นคำสาปของเมดูซ่า
 เท่านั้น นางคือคนที่อัปลักษณ์ที่สุดในครอบครัว นางไซคีคืออยู่คนเดียวเลย!"

สติโน่ดูเสียอกเสียใจ "แม่เคยบอกว่าฉันต่างหากล่ะที่อัปลักษณ์ที่สุด"

"เจียบได้แล้ว!" ยูรีเอลตวาด "สำหรับเจ้า เพอร์ซีย์ แจ็กสัน มัน
 ก็จริงที่เจ้ามีตราแห่งอะคิลลีส* อยู่ นั่นทำให้เจ้าหนังเหนียวฆ่าไม่ตาย
 ขึ้นมาเล็กน้อย แต่ไม่ต้องห่วงหรอก เดี่ยวพวกเราหาวิธีจนได้นั่นล่ะ"

"ตราแห่งอะไรนะ"

"อะคิลลีส" สติโน่พูดเสียงร่าเริง "โอ้ เขาน่ะหล่อสุดๆ! ถูกจุ่มใน
 แม่ น้ำสติกซ์ตั้งแต่ยังเด็ก นึกออกมั๊ย เขาก็เลยคงกระพันไปทั่วทั้งร่าง

* Achilles วีรบุรุษในตำนานกรีก จากมหากาพย์อีเลียด สงครามกรุงทรอย เมื่อแรกเกิดมารดาของอะคิลลีสได้จุ่มเขาลงไป
 ในแม่ น้ำสติกซ์ ทำให้เขาคงกระพันพันแทงไม่เข้า ยกเว้นจุดเดียวคือเหนือข้อเท้าซึ่งเป็นตำแหน่งที่มารดาของเขาจับตัวเขา
 จุ่มน้ำนั้นเอง

ยกเว้นตรงจุดเล็กๆ ที่ข้อเท้าแห่งเดียว เธอเองก็เป็นแบบนี้เหมือนกันที่รัก เธอคงจะถูกใครจับจุ่มลงไปใต้น้ำสติงซ์จนผิวหนังแข็งกล้าเหมือนเหล็ก แต่ไม่ต้องห่วงนะ วีรบุรุษอย่างพวกเธอมักจะมีจุดอ่อนเสมอล่ะ เราแค่ต้องทำให้พบเท่านั้นว่ามันคือตรงไหน แล้วเราก็จะฆ่าเธอได้ น่ารัก ไซม์ยะล่ะ ลองใส่กรอกซีสรอบซักชิ้นสิ!"

เพอร์ซีย์พยายามคิด เขาจำไม่ได้เลยว่าตัวเองเคยถูกเอาไปจุ่มในแม่น้ำสติงซ์ตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่ก็อีกนั่นล่ะ เขาจำอะไรไม่ค่อยได้เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เขาไม่ค่อยจะรู้สึกด้วยว่าผิวหนังของตัวเองแข็งดุจเหล็ก แต่นั่นก็ช่วยอธิบายได้ว่าทำไมเขาถึงสามารถยืนหยัดต่อสู้กับพวกกอร์กอนมาได้ นานขนาดนี้

บางทีถ้าเขากระโดดลงไปจากภูเขา...เขาจะรอดไหมนะ เขาไม่อยากจะลองเสี่ยงดูเลย...เพราะถ้าไม่มีอะไรมาช่วยลดความเร็ว หรือถ้าไม่มีเลื้อน หรือ...

เขาหันไปมองถาดวางตัวอย่างชิมพีรีของสทีโนซึ่งเป็นถาดเงินใบใหญ่หิม...

"เปลี่ยนใจแล้วไซม์ยะ" สทีโนถาม "ฉลาดมากจ๊ะที่รัก ฉันเหาะเลือดกอร์กอนลงไปนิตหน้อยด้วยนะเนี่ย เธอจะได้ตายอย่างรวดเร็วและไม่เจ็บปวด ยิ่งไงล่ะจ๊ะ"

เพอร์ซีย์รู้สึกล้าคอติบตัน "แกเหาะเลือดกอร์กอนลงไปใส่กรอกซีสรอบเนี่ยนะ"

"แค่นิดเดียวจ๊ะ" สทีโนยิ้ม "หยุดเล็กๆ จากแขนของฉันเท่านั้น แต่เธอนี่น่ารักจริงๆ ที่อุตส่าห์เป็นห่วงกัน เลือดจากร่างกายซีกขวาของเราสามารถรักษาอาการบาดเจ็บหรือโรคร้ายอะไรก็ได้ แต่เลือดจากร่างกายซีกซ้ายของเรานั้นอันตรายถึงตาย..."

"เจ้าสมองทึบ!" ยูรีเอลแผดเสียง "เจ้าไม่ควรจะไปบอกเขาซะ! แล้วที่นี้เขาจะกินใส่กรอกใหม่ล่ะ ก็เจ้าดันบอกเขาไปแล้วว่ามันมีพิษ!"

สทินโง่ดื้อไป "เขาจะไม่กินหรือ แต่ฉันอุตส่าห์บอกไปแล้วนะว่ามันจะเร็วและไม่เจ็บปวดด้วย"

"ช่างมันเถอะ!" เล็บของยูรีเอลยาวขึ้นมาเป็นกรงเล็บ "เรามาฆ่าเขาด้วยวิธีรุนแรงแทนก็ได้...ก็แค่ชวนไปเรื่อยๆ จนกว่าจะเจอจุดอ่อนของเขาเท่านั้นละ พอเราเอาชนะเพอร์ซีย์ แจ็กสันได้แล้ว เราจะมီးชื่อเสียงโด่งดังยิ่งกว่าเมดูซ่าเสียอีก! ผู้อุปถัมภ์ของเราจะต้องตอบแทนเราอย่างงามแน่ๆ!"

เพอร์ซีย์กาดาบไว้แน่น เขาจะต้องกะจังหวะการเคลื่อนไหวให้เหมาะสมเจาะอย่างถึงที่สุด...อาศัยจังหวะซูลมุนสองสามวินาทีคว้าถาดด้วยมือซ้าย และ...

หลอกล่อให้พวกเธอพูดต่อไป เขาคิด

"ก่อนที่จะพวกแกจะฉีกฉันเป็นชิ้นๆ นะนะ" เขาพูดขึ้น "ผู้อุปถัมภ์ที่พวกแกพูดถึงนี่คือใครกันหรือ"

ยูรีเอลคำราม "เทพีไกอา* ไงละ แน่แน่นอนอยู่แล้ว! นางคือผู้ที่พาเรากลับมาจากห้วงแห่งสัจตยา! เจ้าจะไม่มีชีวิตยืนยาวพอได้พบกับนางหรอกนะ แต่เพื่อนๆ ที่อยู่ข้างหลังเจ้าคงจะได้สัมผัสกับความพิโรธของนางเร็วๆ นี้ละ แม้แต่ในขณะนี้ กองทัพของนางก็กำลังเคลื่อนพลไปทางใต้แล้ว เมื่อถึงเทศกาลแห่งโชคชะตา นางก็จะตื่นจากหลับใหล และเหล่ามนุษย์กึ่งเทพก็จะถูกหั่นเหมือน...เหมือน..."

"เหมือนรากลดพิเศษของเราที่ร้านบาร์เกนมาร์ต!" สทินโง่เอ่ยขึ้น

"ปิดโธ่!" ยูรีเอลเดินกระพืดกระพืดเข้าไปหาพี่สาว เพอร์ซีย์ฉวยโอกาสนี้เปิดฉากรุก เขาคว่าถาดมาจากสทินโง่ ทำเอาไส้กรอกชีสกรอบอบยาพิษหล่นกระจัดกระจาย จากนั้นก็ใช้ดาบรีฟไทด์เฉือนเอวของยูรีเอลจนร่างขาดเป็นสองท่อน

เขาชูถาดขึ้น แล้วสทินโง่ก็เห็นเงาอันม่นวาวของตัวเองอยู่ในนั้น

"เมดูซ่า!" สทินโง่กรี๊ดร้อง

* Gaia หรือ Gaea เทพีแห่งผืนแผ่นดิน

ยูริเอลผู้เป็นน้องสาวได้สลายกลายเป็นฝุ่นผงไปแล้ว แต่ในขณะที่เดียวกันเธอก็กำลังรวมร่างขึ้นมาใหม่ในทันทีเหมือนเป็นตุ๊กตาหิมะที่กำลังก่อตัว

"สตีโน่ เจ้าโง่เอ๊ย!" เธอพูดเสียงคลั่งๆ เพราะใบหน้าเพิ่งประกอบขึ้นมาจากกองฝุ่นได้แค่ครั้งเดียว "นั่นมันเงาของตัวเอง! ไปจัดการเขาสี!"

เพอร์ซีย์เอาถาดโลหะตบกลางกระหม่อมของสตีโน่ แล้วเธอก็สลบเหมือดไปเลย

เขาเอาถาดใบนั้นรองกัน สวดภาวนาเบาๆ ถึงเทพโรมันองค์ใดก็ตามที่กำลังดูการใช้เลื่อนแบบงี่เง่านี้อยู่ จากนั้นก็กระโดดลงไปจากเนินเขา

|| เพอร์ซี่

ข้อ ควรรู้อย่างหนึ่งเกี่ยวกับการใช้ถาดไถลลงเขาด้วยความเร็ว
ห้าสิบลไมล์ต่อชั่วโมงก็คือ...ถ้าหากคุณพบว่ามันเป็นความคิดที่ผิดพลาด
ตอนไปได้ถึงครึ่งทาง มันก็สายไปแล้ว

เพอร์ซี่พุ่งผ่านต้นไม้ต้นหนึ่งไปอย่างฉิวเฉียด เขาลอยออกไปจาก
หินใหญ่ก้อนหนึ่ง และหมุนคว้างสามร้อยหกสิบองศาในขณะที่ลอยละลิว
เข้าหาทางหลวงสายนั้น ถาดingle ใบนี้นี้ไม่มีระบบพวงมาลัยเสริมกำลัง

เขาได้ยินเสียงพี่น้องกอร์กอนกรีตร้อง และมองเห็นเรือนผมที่เป็น
งูปะการังของยูรีเอลอยู่บนยอดเนินเวาหนึ่ง แต่เขาก็ไม่มีเวลาจะไปกังวล
กับเรื่องนั้น ดาดฟ้าของตึกอาร์ทเมนต์แปอยู่เบื้องล่างราวกับเป็นหัวเรือ
รบ เขากำลังจะกระแทกอย่างจังในลิบ แก้ว เปด...

เขาพยายามหมุนตัวไปข้างๆ เพื่อไม่ให้ขาหักในระหว่างการกระแทก
ถาดไถลไปตามดาดฟ้าและลอยละลิวต่อไปในอากาศ ตอนนั้นถาดกับ
เพอร์ซี่ลอยกันไปคนละทางแล้ว

ขณะที่เขากระเด็นลงมาตกบนทางหลวง ภาพอันน่าสยดสยองภาพหนึ่ง

ก็ผุดวามขึ้นมาในใจของเขา มันเป็นภาพร่างของเขาปะทะเข้ากับกระจกหน้าของรถเอสยูวีสักคัน แล้วคนขับรถสายชานเมืองผู้หุดหงิดก็พยายามใช้ที่ปัดน้ำฝนปัดเขาออกไป เด็กอายุสิบหกตกลงมาจากท้องฟ้า! ผมเลยไปสาย!

ด้วยปาฏิหาริย์อะไรสักอย่าง สายลมหอบหนึ่งได้พัดเขาลอยไปข้างๆ... เลยออกไปจากทางหลวงแค่นิดเดียว แล้วเขาก็ตกลงบนพุ่มไม้ มันไม่ใช่การลงพื้นแบบนิ่มนวลเลย แต่ก็ดีกว่าพื้นยางมะตอยแน่นอน

เพอร์ซีย์โอดครวญ เขาอยากจะนอนสลบอยู่ตรงนั้นไปเลย แต่เขาต้องไปต่อ

เขาตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืน มือของเขาถลอก แต่ดูเหมือนว่าในตัวเขาจะไม่มีกระดูกท่อนไหนหัก เขายังคงสะพายเป้อยู่ ระหว่างการนั่งเลื่อนลงมาเมื่อที่เขาได้ทำดาบหายไป แต่เพอร์ซีย์รู้ว่าสุดท้ายมันก็จะกลับมาโผล่อยู่ในกระเป๋าเสื้อผ้าของเขาในรูปปากกา นั่นเป็นเวทมนตร์อย่างหนึ่งของมันล่ะ

เขาเงยหน้ามองเนินเขา พวกกอร์กอนที่มีผมเป็นงูสีแสบและสวมเสื้อกั๊กสีเขียวของร้านบาร์เกนมาร์ตดูโดดเด่นสะดุดตามาก พวกเธอกำลังลงเนินมาอย่างช้าๆ ซ้ำกว่าเพอร์ซีย์ แต่ดูมีการควบคุมมากกว่าเยอะ ทำให้ไถ่คงจะเหมาะกับการเดินเขา เพอร์ซีย์คาดว่าเขามีเวลาประมาณห้านาทีก่อนที่พวกเธอจะมาถึง

ข้างๆ เขามีรั้วตาข่ายเหล็กสูงๆ ตั้งอยู่เป็นแนว รั้วนี้แบ่งแยกทางหลวงกับย่านชุมชนที่มีถนนคดเคี้ยวหลายสาย บ้านเรือน และบรรดาต้นยูคาลิปตัสบางที่รั้วนี้อาจมีไว้เพื่อกันไม่ให้คนเข้าไปทำอะไรบ้าๆ บนทางหลวง... อย่างเช่นการเอาถาดมาใช้เป็นเลื่อนแล้วไถลงมาจากภูเขา... ก็เป็นไปได้ แต่รั้วตาข่ายเหล็กก็มีรูโหว่ใหญ่ๆ มากมาย เพอร์ซีย์สามารถสอดตัวผ่านรั้วเข้าไปสู่ย่านชุมชนได้อย่างง่ายดาย บางที่เขาอาจจะหารถสักคัน จะได้ขับไปยังมหาสมุทรที่อยู่ทางตะวันตก เขาไม่ชอบการขโมยรถเลย แต่ใน

ช่วงหลายสัปดาห์ที่ผ่านมา ในสถานการณ์แห่งความเป็นและความตาย เขาก็จำต้อง 'ยิ้ม' มาหลายคันแล้ว และหนึ่งในนั้นก็เป็นที่รอดสายตรวจของ ตำรวจด้วย เขาตั้งใจว่าจะเอาไปคืน แต่รถพวกนั้นก็มักจะมีอันเป็นไป เสียก่อนทุกที

เขามองไปทางทิศตะวันออก อย่างที่คิดไว้เลย สูงขึ้นไปหนึ่งร้อยหลา จากฐานของเนินเขามีทางหลวงที่ตัดเข้าไปในภูเขา อุโมงค์ที่ตัดเข้าไปนั้นมี สองอุโมงค์ หนึ่งคือขาเข้า อีกหนึ่งคือขาออก ช่องอุโมงค์สองช่องนั้นกำลัง จ้องมองเขาราวกับว่ามันเป็นบาดตาของกะโหลกขนาดยักษ์ ตรงกลางที่ควร จะเป็นจมูกก็มีผนังซีเมนต์ยื่นออกมาจากภูเขา มันมีประตูลิโหะเหมือนกับ เป็นทางเข้าของหลุมหลบภัยอะไรสักแห่ง

คงเป็นอุโมงค์ซ่อมบำรุงละมัง มนุษย์ธรรมดาคงจะคิดอย่างนี้ถ้า พวกเขาพอจะมองเห็นประตูบานนั้นได้บ้าง แต่พวกเขาไม่สามารถมอง ผ่านมณฑลบังตาได้ เพอร์ซี่รู้ว่าประตูบานนี้มีอะไรมากกว่านั้น

หน้าทางเข้ามีเด็กวัยรุ่นในชุดเกราะสองคนยืนชนาบอยู่ การแต่งกาย ของพวกเขานั้นเป็นส่วนผสมอันพิสดาร คือมีหมวกพู่ขนม้าแบบโรมัน เกราะหน้าอก ผักดาบ กางเกงยีนสีน้ำเงิน เสื้อยืดสีม่วง และรองเท้าผ้าใบ สีขาว ทหารยามทางขวาดูเหมือนเป็นเด็กผู้หญิง แต่เกราะเหล่านั้นก็ทำให้ มันยากที่จะบอกได้อย่างแน่ชัด ส่วนคนที่อยู่ทางซ้ายเป็นเด็กหนุ่มเตี้ยล่ำ สะพายธนูและกระบอกรุ่น เด็กทั้งสองคนถือแท่งไม้ยาวที่ปลายติด หัวดอกเหล็ก มันดูเหมือนเป็นฉมวกแบบโบราณอะไรสักอย่าง

เรดาร์ภายในของเพอร์ซี่กำลังส่งเสียงบีบๆ อย่างบ้าคลั่ง หลังผ่าน ความโหดร้ายมาหลายวัน สุดท้ายเขาก็มาถึงจุดหมายเสียที สัญชาติญาณ บอกเขาว่าถ้าเขาเข้าไปประตูบานนั้นไป เขาอาจจะได้พบกับความปลอดภัยเป็น ครั้งแรกนับตั้งแต่ที่พวกหมาป่าส่งเขามาทางใต้ก็เป็นได้

ในเมื่อเป็นอย่างนั้น แล้วทำไมเขาถึงได้รู้สึกพรึ่นพริ้งใจถึงเพียงนี้ละ

ที่ด้านบน พวกกอร์กอนกำลังเดินอยู่บนดาตฟ้าของตีโกพาร์ตเมนต์แล้ว เหลือเวลาอีกสามนาที...หรืออาจจะน้อยกว่านั้น

ใจหนึ่งเขาอยากวิ่งไปที่ประตูโนเนนเขาเลย ซึ่งเขาคงจะต้องวิ่งตัดทางหลวง แต่มันก็จะเป็นการวิ่งระยะสั้น เขาสามารถไปถึงประตูบานนั้น ก่อนที่พวกกอร์กอนจะมาถึงได้แน่

อีกใจหนึ่งเขาอยากจะมีหน้าไปยังมีมหาสมุทรซึ่งอยู่ในทิศตะวันตก เพราะนั่นคือที่ที่เขาจะปลอดภัยที่สุด นั่นคือที่ที่เขาจะมีพลังอำนาจสูงสุด ทหารยามโรมันที่อยู่ตรงประตูทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจ อะไรบางอย่างในตัวเขากำลังพูดว่า *นี่ไม่ใช่ถิ่นของฉัน ที่นี่มันอันตราย*

"เธอคิดถูกแล้วละ แน่หนอนที่สุด" หันไตนั่นเสียงพูดเสียงหนึ่งก็ดังขึ้นข้างๆ เพอร์ซีย์

เพอร์ซีย์สะดุ้ง ตอนแรกเขานึกว่าตัวเองถูกปืนไต่ยิงเข้ามาอยู่ใกล้ๆ อีกแล้ว แต่หญิงชราที่นั่งอยู่กลางดงไม้คนนั้นก็กลับหน้าขยะเขยงยิ่งกว่าพวกกอร์กอนเสียอีก เธอดูเหมือนเป็นพวกฮิปปีที่ถูกจับโยนมาอยู่ข้างถนนเมื่อสี่สิบปีที่แล้ว และจากนั้นก็ใช้ชีวิตไปกับการเก็บสะสมขยะกับผ้าขี้ริ้วเรื่อยมา เธอสวมชุดกระโปรงผ้ามัดย้อม ผ่านลมขาดๆ และถุงพลาสติกจากร้านขายของชำ ผมที่กระเซิงยุ่งเหยิงของเธอเป็นสีน้ำตาลอมเทาเหมือนฟองรูตเบียร์ เธอสวมที่คาดผมซึ่งมีสัญลักษณ์แห่งสันติภาพ มีหูตและไฝอยู่เต็มหน้า พอเธอยิ้ม เพอร์ซีย์ก็เห็นว่าเธอมีฟันอยู่สามซี่พอดีเป๊ะ

"มันไม่ใช่อุโมงค์ซ่อมบำรุงหรอก" หญิงชราเฉลยให้ "มันเป็นทางเข้าของค่ายต่างหาก"

เพอร์ซีย์รู้สึกงูบวบในไซ้หลัง ค่าย ไซ้แล้ว นั่นล่ะคือที่ที่เขาจากมา ค่าย บางที่ที่นี้อาจจะเป็นบ้านของเขาก็ได้ บางที่แอนนาเบ็ธอาจจะอยู่ใกล้ๆ แล้ว

แต่มีอะไรบางอย่างไม่ถูกต้อง

พวกกอร์กอนยังคงอยู่บนดาตฟ้าของตีกอพาร์ตเมนต์ แล้วจู่ๆ สที่โน้ก็กรีดร้องด้วยความตืออกดีใจและซึ้นวามาทางเพอร์ซีย์

หญิงชราฮิปปีคนนั้นเลิกคิ้วซึ้น "มีเวลาไม่มากแล้วนะพ้อหนุ่ม เธอต้องตัดสินใจเลือกแล้ว"

"คุณเป็นใครกัน" เพอร์ซีย์ถามทั้งที่เขาก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าตัวเองจะอยากรู้คำตอบหรือเปล่า สิ่งที่เขาไม่ต้องการที่สุดในตอนนี้ก็คือมนุษย์ธรรมดาซึ่งดูไม่มีพิษไม่มีภัยสักคน แต่ความจริงแล้วกลับเป็นอสุรกายปลอมตัวมา

"โอ้ เธอจะเรียกฉันว่าจูนก็ได้นะ" หญิงชราตาเป็นประกายราวกับว่านั่นเป็นมุกตลกที่สุดยอดอะไรสักอย่าง "นี่ก็เป็นเดือนจูน (มิถุนายน) พอดีเลยใช่ไหมละ พวกเขานะตั้งชื่อเดือนเดือนนี้ตามชื่อของฉันเลยนะ!"

"โอเคครับ...คือว่าผมต้องไปแล้วนะครับ กอร์กอนสองตนกำลังไล่ตามผมอยู่ ผมไม่อยากจะทำให้คุณพลอยได้รับบาดเจ็บไปด้วย"

จูนเอามือทั้งสองข้างกุมหน้าอกบริเวณหัวใจ "ช่างน่ารักแท้ๆ เลย! แต่นั่นล่ะคือสิ่งหนึ่งที่เธอจะต้องเลือก!"

"การเลือกของผมอย่างนั้นหรือ..." เพอร์ซีย์ฆ่าเสียงไปทางเนินเขาอย่างกล้าๆ กลัวๆ ตอนนี้พวกกอร์กอนถอดเสื้อก็ก็สีเขียวแล้ว และก็มี่ปีกงอกออกมาจากหลัง...เป็นปีกค้ำคาวเล็กๆ ซึ่งส่องประกายสีทองเหลือง

พวกกอร์กอนมีปีกตั้งแต่เมื่อไหร่กัน บางทีนั้นอาจจะเป็นแค่ของประดับหรือบางทีมันอาจจะเล็กเกินกว่าที่จะพาพวกกอร์กอนซึ้นไปในอากาศก็ได้ แต่แล้วพี่น้องคู่นั้นก็กระโดดออกมาจากดาตฟ้าตีกอพาร์ตเมนต์แล้วร่อนเข้ามาหาเขา

เย่เย่ม เย่เย่มไปเลย

"ใช่แล้ว การเลือก" จูนพูดด้วยน้ำเสียงไม่รีบร้อนอะไรทั้งสิ้น "เธอจะทิ้งฉันไว้ให้ตกเป็นเหยื่อของพวกกอร์กอนแล้วหนีไปที่มหาสมุทรเลยก็ได้"

เธอจะไปถึงได้อย่างปลอดภัยแน่นอน อันนี้ฉันรับประกัน พวกกอร์กอนคงจะอยากทำร้ายฉันมากกว่าที่จะไล่ตามเธอ และเมื่ออยู่ในทะเลแล้ว มันก็จะไม่มีมือสູรกายตนใดกล้าไปรบกวนเธอ เธอสามารถเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้ สามารถอยู่ได้จนแก่เฒ่า และสามารถหลบหนีไปจากความเจ็บปวดและความขมขื่นทั้งปวงที่รออยู่ในอนาคตได้"

เพอร์ซีย์มั่นใจมากกว่าเขาคงจะไม่ชอบทางเลือกที่สองแน่ "หรือ?"

"หรือเธอจะช่วยสงเคราะห์หญิงชราผู้นี้เสียหน่อย" เธอว่า "ด้วยการแบกฉันไปที่ค่ายกับเธอด้วย"

"แบกคุณเนี่ยนะ" เพอร์ซีย์หวังว่าหญิงชราจะพูดเล่น แต่แล้วจูนก็ถกกระโปรงขึ้นไป เผยให้เห็นเท้าที่บวมเป่งและเป็นสีม่วง

"ฉันไปที่นั่นเองไม่ไหว" หญิงชราว่า "แบกฉันไปที่ค่าย...ข้ามทางหลวงเข้าไปในอุโมงค์ ข้ามแม่น้ำ"

เพอร์ซีย์ไม่รู้ว่ายหญิงชรา กำลังพูดถึงแม่น้ำอะไร แต่มันไม่ได้ฟังดูเป็นเรื่องง่ายๆ เลย เพราะจูนตัวหนักมากทีเดียว

ตอนนี้พวกกอร์กอนอยู่ห่างไปแค่ห้าสิบลานเท่านั้น...พวกเธอกำลังร่อนมาหาเพอร์ซีย์อย่างสบายใจเจ็บเหมือนรู้ว่าการไล่ล่ากำลังใกล้จะสิ้นสุดลงแล้ว

เพอร์ซีย์มองดูหญิงชรา "แล้วผมจะต้องแบกคุณไปที่ค่ายแห่งนี้เพื่ออะไรกัน..."

"ก็เพื่อความมีน้ำใจยังไงล่ะจ๊ะ!" หญิงชราบอก "และถ้าเธอไม่ยอมเหล่าเทพเจ้าก็จะพิณาศไป โลกที่เราเคยรู้จักจะสูญสลาย และคนทุกคนที่เธอเคยรู้จักในอดีตก็จะถูกทำลายไปหมด แน่แน่นอนว่าเธอจำพวกเขาไม่ได้ ฉะนั้นฉันว่านั่นคงจะไม่ได้สำคัญอะไร เธอจะปลอดภัยเป็นอย่างดีอยู่ที่กัณมหาสมุทร..."

เพอร์ซีย์กลืนน้ำลาย พวกกอร์กอนส่งเสียงหัวเราะดังโหยหวน

ขณะกำลังพุ่งเข้ามาทำการสังหาร

"ถ้าผมไปที่ค่าย" เพอร์ซีย์พูดขึ้น "ผมจะได้ความทรงจำกลับคืนมามี"

"สุดท้ายแล้วก็ได้" จูนบอก "แต่ขอเตือนเอาไว้ก่อนนะ เธอจะต้องเสียสละอะไรไปมากมาย! เธอจะสูญเสียตราแห่งอะคิลลีสไป เธอจะได้สัมผัสกับความเจ็บปวด ความขมขื่น และความสูญเสียอย่างหนักหนาสาหัสยิ่งกว่าที่เธอเคยประสบพบเจอมาก่อน แต่เธอก็อาจจะมีโอกาสได้ปกป้องเพื่อนๆ และครอบครัว มีโอกาสได้เอาชีวิตเดิมของตัวเองกลับคืนมา"

พวกออร์กอนกำลังบินวนเป็นวงกลมอยู่ทางด้านบน พวกเธออาจกำลังพินิจพิเคราะห์อยู่ที่ได้ว่าหญิงชราผู้มาใหม่นี้เป็นใคร ก่อนที่จะทำการโจมตี

"แล้วหารายมที่อยู่หน้าประตูล่ะครับ" เพอร์ซีย์ถาม

จูนยิ้ม "โอ้ พวกเขาจะให้เธอผ่านประตูเข้าไปอย่างแน่นอนจะที่รัก เธอไว้ใจหารายมทั้งสองคนนั้นได้ ตกลงเธอจะเอาอย่างไรล่ะ เธอจะยอมช่วยหญิงชราผู้ไม่สามารถปกป้องตัวเองคนใหม่"

เพอร์ซีย์ไม่ค่อยเชื่อมั่นว่าจูนจะไม่สามารถปกป้องตัวเองได้ อย่างเลวร้ายที่สุด นี่ก็เป็นกับดัก อย่างดีที่สุด มันก็เป็นบททดสอบอะไรสักอย่าง

เพอร์ซีย์เกลียดการสอบ หลังจากที่เขาสัญญาเสียความทรงจำไป ชีวิตทั้งชีวิตของเขาก็กลายเป็นข้อสอบเติมคำข้อใหญ่ เขาคือ____, มาจาก____, เขารู้สึกเหมือน____, และถ้าพวกอสูรกายจับเขาได้ เขาก็จะ____,

แต่แล้วเขาก็นึกถึงแอนนาเบ็ธ เธอคือสิ่งเดียวจากชีวิตในอดีตของเขาที่เขาเชื่อมั่น เขาจะต้องหาเธอให้พบให้ได้

"ผมจะแบกคุณ" เพอร์ซีย์อุ้มหญิงชราขึ้นมา

หญิงชราตัวเบาว่าที่เขาคาดคิดเอาไว้ เพอร์ซีย์พยายามไม่สนใจลมหายใจเบรี้ยวหีนของเธอ กับมือหยาบกระด้างคู่หนึ่งที่เกาะอยู่รอบคอ

เขาวิ่งข้ามถนนเลนแรกไปได้แล้ว คนขับรถคนหนึ่งบีบแตร อีกคนตะโกนอะไรบางอย่างขึ้นมา แต่เสียงก็ถูกสายลมกลบไปหมด คนขับรถคนอื่นๆ ส่วนใหญ่จะแค่หักหลบและดูหัวเสีย เหมือนกับพวกเขาเคยเจอเด็กวัยรุ่นซอมซ่อพยายามแบกหญิงฮิปปีๆ ข้ามทางหลวงในเมืองเบิร์กลีย์มาบ่อยแล้ว

แล้วเขาก็ถูกเงามืดสายหนึ่งเคลื่อนมาทับ สตีโนตะโกนลงมาด้วยน้ำเสียงว่าเริง "เป็นเด็กที่ฉลาดนัก! หาเพ็มาแบกได้แล้วใช้มั้ยล่ะ!"

เพ็?

จูนส่งเสียงหัวเราะคิกคักด้วยความพอกพอกใจพร้อมกับร้องอุทานขึ้นว่า "อู๋ปส์!" ในขณะที่ทั้งคู่เกือบถูกรถคันหนึ่งชนตาย

จากตรงไหนสักแห่งทางด้านซ้ายของเพอร์ซีย์ ยูรีเอลตะโกนขึ้นมาว่า "จัดการพวกมันเลย! ได้รางวัลสองชิ้นยอดเยี่ยมกว่าชิ้นเดียว!"

เพอร์ซีย์รีบพุ่งปราดข้ามถนนเลนที่เหลือ เขาช้ามถนนมาโดยไม่ถูกรถชนตายได้อย่างไรก็ไม่ทราบ เขาเห็นพวกกออร์กอนกำลังโฉบลงมา รตราหึกเลี้ยวจนสิ้นโกลเมื่ออสุรกายคู่นั้นบินผ่าน เขานึกสงสัยว่ามนตรีบังตาจะทำให้พวกมนุษย์มองเห็นอะไรนะ...นกระทุงยักษ์? หมาป่าลูปาคเคยบอกเขาว่าจิตใจของมนุษย์นั้นสามารถเชื่อได้แทบจะทุกอย่าง... ยกเว้นแต่ความจริง

เพอร์ซีย์วิ่งไปยังประตูที่อยู่ในเนินเขา เขารู้สึกว่าจูนตัวหนักขึ้นในทุกฝีก้าว หัวใจของเพอร์ซีย์เต้นอย่างหนักหน่วง รู้สึกปวดศีรษะ

ทหารยามคนหนึ่งตะโกนอะไรสักอย่างขึ้นมา แล้วผู้ชายที่ถือธนูก็ขึงลูกรธนู เพอร์ซีย์ร้องออกไปว่า "เดี๋ยว!"

แต่เด็กหนุ่มคนนั้นไม่ได้เล็งไปที่เพอร์ซีย์ ลูกรธนูลอยผ่านหัวเพอร์ซีย์ไป แล้วก็มีเสียงกออร์กอนคนหนึ่งร้องโหยหวน ทหารยามคนที่สองเงื้อหอกในท่าเตรียมพลางโบกไม้โบกมือเรียกเพอร์ซีย์อย่างร้อร่น

อีกห้าสิบฟุตจะถึงประตู สามสิบฟุต

"ได้ตัวละ!" ยูรีเอลตะโกนลั่น พอเพอร์ซีบีเลียลหลัง ลูกธนูดอกหนึ่ง ก็พุ่งไปปักฉีกเข้าที่หน้าผากของเธอ ยูรีเอลกระเด็นไปอยู่บนถนน รถบรรทุก คันหนึ่งแล่นมาชนเธอและลากเธอถอยกลับไปประมาณร้อยหลา แต่เธอก็ ตกปิ่นขึ้นมาจากหลังคารถ ดิ่งลูกธนูออกจากหัว และบินขึ้นไปในอากาศอีกครั้ง เพอร์ซีบีเลียลไปถึงประตูแล้ว "ขอบใจนะ" เขาบอกทหารยามสองคนนั้น "ยิงแม่นมาก"

"นั่นน่าจะสังหารเธอได้แล้วนี่!" มือธนูโวยวาย

"ขอต้อนรับสู่โลกของฉัน" เพอร์ซีบีเลียลบอก

"แฟรงก์" เด็กสาวพูดขึ้น "พาพวกเขาเข้าไปข้างในก่อน เร็วเข้า! นั่นนะมันพวกกอร์กอนนะ"

"พวกกอร์กอน!?" มือธนูร้องเสียงแหลม เป็นการยากที่จะระบุ ลักษณะหน้าตาของเขาเนื่องจากเขาสวมเกราะหมวกอยู่ แต่เขามีรูปร่างลำสัน เหมือนนักมวยปล้ำ อายุอาจจะประมาณสิบสี่หรือสิบห้าปีได้ "ประตูจะกัน กอร์กอนพวกนี้ไหวมั๊ย"

จูนที่อยู่ใต้อ้อมแขนของเพอร์ซีบีเลียลร้องเสียงแหลม "ไม่ทรอก ไม่ไหว ทรอก ไปข้างหน้าต่อไปเพอร์ซีบี แจ็กสัน! เข้าไปในอุโมงค์ ซ้ำมแม่น้ำไป!"

"เพอร์ซีบี แจ็กสัน?" ทหารยามที่เป็นผู้หญิงมีผิวสีเข้มกว่า และมีผมหยิกแหว่งออกมาจากทางด้านข้างของเกราะหมวก เธอดูเหมือนจะ อายุน้อยกว่าแฟรงก์...บางที่อาจจะสิบสามปีก็ได้ ฝักดาบนั้นยาวลงมา จนเกือบถึงข้อเท้าของเธอแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็พูดด้วยน้ำเสียงที่เหมือนกับว่าเธอเป็นหัวหน้า "โอเค นายนะชัดเจนเลยว่าเป็นมนุษย์กึ่งเทพ แต่นี่ มันใครกัน..." เธอหันไปมองจูน "ช่างมันเถอะ เข้าไปข้างในเร็ว ฉันจะสกัด พวกกอร์กอนเอาไว้เอง"

"เฮเซล" เด็กชายพูดขึ้น "อย่าทำอะไรบ้าๆ นะ"

"ไป!" เธอสั่ง

แฟรงก์สับสนเป็นภาษาอื่น... ใช้ละตินหรือเปล่า... แล้วเขาก็เปิดประตู "เร็วเข้า!"

เพอร์ซีย์ตามเข้าไป เขาเดินโซเซเพราะน้ำหนักที่เพิ่มขึ้นของหญิงชรา ผู้ซึ่งตัวหนักขึ้นแน่นอนแล้ว เขาไม่รู้ว่าเด็กผู้หญิงที่ชื่อเฮเซลคนนั้นจะตำหนกออร์กอนเอาไว้ด้วยตัวคนเดียวได้อย่างไร แต่ตอนนั้นเขาก็รู้สึกเหนื่อยเกินกว่าที่จะเถียง

อุโมงค์ตัดเข้าไปในพื้นที่มืดทึบแข็ง มันมีความกว้างและสูงพอๆ กับโถงทางเดินในโรงเรียน ในช่วงแรกมันดูเหมือนอุโมงค์ซอมบาร์ดทุกอย่าง ไปด้วยสายเคเบิลไฟฟ้า ป้ายเตือน และกล่องไฟรั้วอยู่ตามผนัง ส่วนบนเพดานก็มีหลอดไฟที่อยู่ในตะแกรงลวดติดตั้งอยู่เป็นระยะๆ ขณะที่พวกเขาวิ่งเข้าไปในภูเขาลึกขึ้นเรื่อยๆ พื้นซีเมนต์ก็เปลี่ยนไปเป็นกระเบื้องโมเสกแสงจากหลอดไฟเปลี่ยนเป็นแสงจากคอปเปลิงต้นอ้อซึ่งลุกโชติช่วงโดยไร้ควัน ว่างออกไปสองสามร้อยหลาทางด้านหน้า เพอร์ซีย์มองเห็นแสงอาทิตย์แล้ว

หญิงชราตอนนี้ตัวหนักกว่ากระสอบทรายเสียอีก เพอร์ซีย์เกร็งจนแขนสั่นไปหมด จูน่ากำลังร้องเพลงอะไรสักอย่างเป็นภาษาละตินไปด้วย ซึ่งนั่นก็ไม่ได้ช่วยให้เพอร์ซีย์ตั้งสมาธิได้ง่ายขึ้นเลย

ทางด้านหลัง เสียงของพวกออร์กอนสะท้อนก้องไปมาอยู่ในอุโมงค์เฮเซลตะโกนอะไรบางอย่างดังลั่น เพอร์ซีย์อยากจะทิ้งจูน่าและวิ่งกลับไปช่วยจริงๆ แต่แล้วอุโมงค์ทั้งอุโมงค์ก็สั่นสะเทือนเหมือนมีหินถล่มลงมาตามมาด้วยเสียงร้องแควีๆ ของพวกออร์กอนแบบเดียวกับตอนที่เพอร์ซีย์หิ้วลังลูโก้วิ่งลงมาใส่พวกเธอในร้านนาปา เขาเหลียวไปมองข้างหลัง ปลายด้านตะวันตกของอุโมงค์ตอนนี้เต็มไปด้วยฝุ่นละออง

"เราควรจะไปดูเฮเซลกันหน่อยมัยเนี่ย" เพอร์ซีย์ถาม

"เธอไม่เป็นไรหรอก...หวังว่านะ" แฟรงก์พูด "เธอเก่งนำดูเลยล่ะเวลา

อยู่ใต้ดิน ไปต่อเรื่อยๆ! เราเกือบจะถึงแล้ว"

"ถึงไหน"

จุนหัวเราะคิกคัก "ถนนทุกสายมุ่งไปที่นั่นนะเด็กเอ๋ย เธอเองก็ควร
จะรู้"

"โรงเรียนตัดสันดานเธอครับ" เพอร์ซีย์ถาม

"โรมต่างหากละเด็กเอ๋ย" หญิงชราพูด "กรุงโรม"

เพอร์ซีย์ไม่แน่ใจว่าตัวเองฟังผิดหรือเปล่า จริงที่ว่าความทรงจำของเขา
หายไป ตั้งแต่ตอนที่ตื่นขึ้นมาในบ้านหมาป่า สมองของเขาให้ความรู้สึก
แปลกๆ แต่เขาก็แน่ใจมากเลยนะว่ากรุงโรมไม่ได้อยู่ในรัฐแคลิฟอร์เนีย
พวกเขายังคงวิ่งต่อไป แสงเรืองที่ปลายอุโมงค์ตอนนี้สว่างเจิดจ้าขึ้น
เรื่อยๆ และสุดท้ายพวกเขาก็โผล่ออกไปสู่แสงอาทิตย์

เพอร์ซีย์ตัวแข็งทื่อไปเลย ที่แผ่อยู่ตรงเท้าของเพอร์ซีย์คือหุบเขา
ทรงสามที่มีความกว้างหลายไมล์ พื้นแ่งนั้นตะปุ่มตะป่ำไปด้วยเนินเขา
ลูกเล็กๆ ที่ราบสีทอง และแนวป่า ทะเลสาบแห่งหนึ่งมีแม่น้ำเล็กๆ
ใสกระจ่างแตกแขนงออกมา แม่น้ำเหล่านั้นทอดตัวเป็นวงล้อมรอบอาณา
บริเวณทั้งหมด ดูแล้วเหมือนเป็นตัวอักษร G

ส่วนภูมิประเทศในสถานที่แห่งนี้ก็เป็นภูมิประเทศแบบปกติของรัฐ
แคลิฟอร์เนีย...คือมีต้นโอ๊ก ต้นยูคาลิปตัส เนินเขาสีทอง และท้องฟ้า
สีน้ำเงิน ภูเขาสูงใหญ่ที่อยู่บนแผ่นดิน...มันชื่ออะไรนะ ภูเขาดีอะไบล?
...ตั้งตระหง่านอยู่ไกลๆ ตั้งอยู่ในตำแหน่งที่มันควรจะอยู่

แต่เพอร์ซีย์รู้สึกเหมือนเขาได้ก้าวเข้ามาสู่โลกอันลึกลับอะไรสักอย่าง
ตรงกลางหุบเขา พื้นที่ซึ่งมีทะเลสาบโอบรอบนั้นมีเมืองเล็กๆ เมืองหนึ่ง
ตั้งอยู่ นี่เป็นเมืองแห่งอาคารหินอ่อนสีขาวและหลังคากระเบื้องสีแดง อาคาร
บางหลังมียอดโดมและมุขเส้าเหมือนอย่างอนุสรณ์สถานระดับชาติต่างๆ
อาคารหลังอื่นๆ ดูเหมือนพระราชวัง คือมีประตูลีลาและสวนดอกไม้

ขนาดใหญ่ เขามองเห็นลานจัตุรัสกลางแจ้งที่มีเสาตั้งอยู่หลายต้น มีน้ำพุ และมีรูปปั้น สนามประลองโคลิเซียมแบบโรมันซึ่งมีความสูงห้าชั้น เปล่งประกายอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์ รอบๆ โคลิเซียมมีสนามวงรีที่คล้ายกับเป็นสนามแข่งม้าล้อมรอบ

อีกด้านของทะเลสาบในทิศใต้มีเนินเขาอีกลูก เนินเขาลูกนี้มีอาคารอันน่าประทับใจยิ่งกว่าแต่เดิมเป็นจุดๆ อยู่หลายหลัง...คงจะเป็นวิหารเพอร์ซีวี่เดา สะพานหินหลายสะพานทอดข้ามแม่น้ำที่เลี้ยวไปรอบหุบเขา และในทิศเหนือก็มีแนวซุ้มโค้งที่ก่อด้วยอิฐทอดจากเนินเขาเข้าไปสู่ตัวเมือง เพอร์ซีวี่คิดว่ามันดูเหมือนทางรถไฟยกระดับ แต่แล้วเขาก็พบว่ามันน่าจะ เป็นลำรางส่งน้ำมากกว่า

ทว่าส่วนที่แปลกประหลาดที่สุดของหุบเขาลูกนี้มันอยู่ใต้เท้าของเขา นี่เอง ห่างออกไปประมาณสองร้อยหลา ณ อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำ มีค่ายทหารอะไรสักอย่างตั้งอยู่ มันมีพื้นที่ราวหนึ่งในสี่ของคุณหนึ่ง ในสี่ไมล์ได้ และมีมุนดินกันอยู่ทั้งสี่ด้าน ด้านบนของมุนดินมีหนามแหลมปักอยู่ กำแพงดินนี้มีคูน้ำอันแข็งแกร่งล้อมรอบ ซึ่งตรงกันคูก็มีหนามแหลมเช่นกัน หอสังเกตการณ์ที่ทำจากไม้ตั้งตระหง่านขึ้นมาตามสี่มุมค่าย ในหอเหล่านั้นมียามคอยรักษาการณ์อยู่ด้วย พวกเขามีหน้าไม้ขนาดยักษ์ที่ติดตั้งบนพื้นข้างๆ หอมิปายผ้าสีม่วงห้อยลงมา ประตูทางเข้าแห่งหนึ่งเปิดอยู่ตรงด้านไกลของค่าย และนำเข้าไปสู่ตัวเมือง ไกลๆ กับริมแม่น้ำมีประตูขนาดเล็กกว่าตั้งอยู่อีกแห่ง ภายในป้อมปราการนี้ดูจะหายไปด้วยกิจกรรมต่างๆ เด็กหลายสิบคนกำลังวิ่งเข้าๆ ออกๆ ที่พัก บ้างชนอาวุธ บ้างก็กำลังซัดซุดเกราะ เพอร์ซีวี่ได้ยินเสียงค้อนดังเคร้งๆ อยู่ในโรงตีเหล็กและได้กลิ่นเนื้ออย่าง

สถานที่นี้ให้ความรู้สึกคุ้นเคย แต่มันก็เหมือนมีอะไรบางอย่างผิดปกติ

"ค่ายจูปีเตอร์" แพรงก์บอก "เราจะปลอดภัยเมื่อ..."

มีเสียงฝีเท้าดังก้องอยู่ในอุโมงค์ทางด้านหลังของพวกเขา เฮเซลพุ่งออกมาสู่แสงสว่าง เธอตัวเลอะฝุ่นละอองจากหินและหอบหายใจหนักหน่วง เธอเสียเคราะห์หมวกไป ผมหยิกสีน้ำตาลเลยตกลงมาระบำ เลื้อยเคราะห์ของเธอมีรอยช่วนยาวๆ ที่เกิดจากกรงเล็บกอร์กอน หนึ่งในอสูรกายคู่นั้นได้เอาสติ๊กเกอร์ ลด 50% มาแปะเธอด้วย

"ฉันถ่วงพวกกอร์กอนเอาไว้ได้นิดหน่อย" เธอบอก "แต่เดี๋ยวพวกมันจะต้องโผล่มาในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้าแน่"

แฟรงก์สบถ "เราต้องข้ามแม่น้ำกันแล้ว"

จูนจับคอของเพอร์ซีย์แน่นขึ้น "ไอ้ ได้โปรดเถอะ ฉันจะให้ชุดเปียกน้ำไม่ได้นะ"

เพอร์ซีย์กัดลิ้นเอาไว้ ถ้าผู้หญิงคนนี้เป็นเทพีจริงล่ะก็ เธอจะต้องเป็นเทพีแห่งฮีบปีตัวเหม็น ตัวหนัก และไร้ประโยชน์แน่ๆ แต่เขาก็อุตส่าห์แบกเธอมาได้ไกลขนาดนี้แล้ว ฉะนั้นเขาก็ควรจะแบกเธอต่อไป

ก็เพื่อความมีน้ำใจยังไงล่ะจ๊ะ! หญิงชราเคยพูดเอาไว้ และถ้าเธอไม่ยอม เหล่าเทพเจ้าก็จะพิณาศไป โลกที่เราเคยรู้จักจะสูญสลาย และคนทุกคนที่เธอเคยรู้จักในอดีตก็จะถูกทำลายไปหมด

ถ้านี่เป็นการทดสอบ เขาก็จะยอมให้ตัวเองติดเอฟไม่ได้

ขณะวิ่งไปยังแม่น้ำ เพอร์ซีย์ก็สะดุดสองสามครั้ง จนแฟรงก์กับเฮเซลต้องช่วยกันประคองเขาเอาไว้

แล้วทั้งหมดก็มาถึงริมฝั่งแม่น้ำ เพอร์ซีย์หยุดเพื่อหอบหายใจ กระแสน้ำค่อนข้างแรง แต่แม่น้ำก็ไม่ได้ดูลึกอะไร ประตูบ่อมปรากฏอยู่ห่างไปแค่ในระยะขว้างก้อนหินถึงเท่านั้น

"ไปเลย เฮเซล" แฟรงก์ขึ้นลูกรถสองดอกพร้อมกัน "ไปกับเพอร์ซีย์หน่อย พวกเขามจะได้ไม่ยิงเขา ถึงตาฉันสักด้วยร้ายพวกนั้นบ้างแล้ว"

เฮเซลพยักหน้าและลุยลงไปในสายน้ำ

เพอร์ซีย์กำลังจะตามไป แต่แล้วก็มีอะไรบางอย่างทำให้เขาลังเลขึ้นมา ปกติเขาชอบน้ำมาก แต่แม่น้ำสายนี้ดูเหมือนจะ...ทรงพลัง และไม่ค่อยเป็นมิตรเท่าที่ควร

"แม่น้ำไทเบอร์น้อย" จูเน่พูดด้วยความเข้อกเข้ใจ "มันไหลหลังด้วยพลังแห่งแม่น้ำไทเบอร์สายดั้งเดิมซึ่งเป็นแม่น้ำแห่งจักรวรรดิ ถ้าเธอคิดจะถอย นี่ก็คือโอกาสสุดท้ายของเธอแล้วนะเด็กเอ๋ย ตราแห่งอะคิลีสนั้นเป็นพรของชาวกรีก ถ้าข้ามเข้าไปในอาณาเขตของชาวโรมันแล้วเธอก็จะสูญเสียมันไป มันจะถูกแม่น้ำไทเบอร์ชะล้าง"

เพอร์ซีย์รู้สึกเหนื่อยล้าเกินกว่าจะทำความเข้าใจในรายละเอียด แต่เขาเข้าใจประเด็นหลัก "ถ้าผมข้าม ผิวหนังของผมก็จะไม่แข็งเหมือนเหล็กอีกแล้วใช่ไหม"

จูเน่ยิ้ม "ดังนั้นเธอจะเอาอย่างไรละ ความปลอดภัย หรือว่าอนาคตที่มีความเจ็บปวดและความเป็นไปได้ต่างๆ นานารออยู่"

ทางด้านหลังของเพอร์ซีย์ พวกกอร์กอนกำลังบินเข้ามาในอุโมงค์พร้อมทั้งส่งเสียงแก๊วๆ ไปด้วย แล้วแฟรงก์ก็ปล่อยลูกธนู

เฮเซลตะโกนมาจากกลางแม่น้ำว่า "เพอร์ซีย์ ตามมาเร็วสิ!"

มีเสียงแตรดังมาจากหอสังเกตการณ์ พวกยามส่งเสียงตะโกนโหวกเหวกและหันหน้าไม่ไปทางพวกกอร์กอน

แอนนาเบธ...เพอร์ซีย์คิด จากนั้นเขาก็ลุยลงไปแม่น้ำ สายน้ำเย็นเฉียบราวน้ำแข็ง แถมยังไหลเชี่ยวกว่าที่เขาคาดเอาไว้อีกต่างหาก แต่นั่นก็ไม่ได้รบกวนจิตใจของเขาเลย เพราะพลังงานขุมใหม่กำลังแผ่ซ่านไปตามแขนขาของเขา ประสาทสัมผัสของเขาซาบซ่านไปหมดเหมือนกับมีใครเอากาเพื่อนมาฉีดยาเข้าไปในเส้นเลือด เขาไปถึงอีกฝั่งของแม่น้ำแล้ว และก็วางหญิงชราลง ประตูค่ายเลื่อนเปิด เด็กในชุดเกราะหลายสิบคนกรูกันออกมา

เฮเซลหันหน้ากลับมายิ้มด้วยความโล่งอก แต่แล้วพอเธอมองเลย

ไหลของเพอร์ซีย์ไป สีหน้าของเธอก็เปลี่ยนเป็นสยดสยอง "แฟรงก์!"

แฟรงก์ที่เพิ่งข้ามแม่น้ำมาได้ครึ่งทางถูกพวกกอร์กอนจับตัวได้ พวกมันโฉบลงมาจากฟ้าและจับแขนของแฟรงก์เอาไว้ทั้งสองข้าง แฟรงก์ร้องลั่นด้วยความเจ็บปวดในขณะที่กรงเล็บกอร์กอนจิกเข้าไปในเนื้อ

ยามตะโกนโหวกเหวกโวยวาย เพอร์ซีย์รู้ว่าพวกเขาจะต้องเล็งได้อย่างไม่ถนัดนักแน่ พวกเขาอาจจะพลาดไปสังหารแฟรงก์เอาได้ เด็กคนอื่นๆ ชักดาบและเตรียมจะลุยน้ำแล้ว แต่พวกเขาก็ยังจะไปช่วยแฟรงก์ไม่ทันเวลา อยู่ดี

มันมีทางเดียวเท่านั้น

เพอร์ซีย์ยื่นมือไปข้างหน้า เขารู้สึกหน่วงๆ ในห้องอย่างรุนแรง แล้วแม่น้ำไทเบอร์ก็ยอมสยบต่อพลังจิตของเขา แม่น้ำทั้งสายปั่นป่วนไปหมด ทันใดนั้นสองข้างซ้ายขวาของแฟรงก์ก็มีน้ำวนปรากฏขึ้น น้ำพุ่งขึ้นมาจากแม่น้ำเป็นรูปมือขนาดยักษ์ มันเคลื่อนไหวตามมือของเพอร์ซีย์ มือยักษ์คู่นี้จับพวกกอร์กอนเอาไว้ พวกกอร์กอนเผลอปล่อยแฟรงก์ลงมาด้วยความตกใจ มือคู่นี้จับอสุรกายที่กำลังร้องแกวักๆ เอาไว้แน่นเหมือนเป็นปากคีบและยกพวกมันขึ้น

เพอร์ซีย์ได้ยินเสียงเด็กคนอื่นๆ ตะโกนโหวกเหวกและล่าถอยไป แต่เขาก็พยายามตั้งสมาธิ เขาทุบก้านลงไปยังล่าง แล้วมือยักษ์ก็ตีพวกกอร์กอนลงไปในแม่น้ำไทเบอร์ อสุรกายจมลงไปถึงก้นแม่น้ำและสลายกลายเป็นฝุ่นละออง ฝุ่นกอร์กอนที่เป็นประกายวิบวับพยายามจะรวมตัว แต่สายน้ำก็พัดพวกมันให้สลายออกจากกันราวกับเป็นเครื่องปั่นผลไม้ ไม่นานอณูทั้งหมดของพวกกอร์กอนก็ไหลไปกับกระแสน้ำ แอ่งน้ำวนหายไปแล้ว และสายน้ำก็กลับมาเป็นปกติดังเดิม

เพอร์ซีย์ยืนอยู่ริมฝั่งแม่น้ำ เสื้อผ้ากับผิวหนังของเธอมีควันคุ้มนมา ราวกับว่าน้ำในแม่น้ำไทเบอร์นั้นเป็นบ่อน้ำกรด เขารู้สึกโล่งใจ แสบ...

และเปราะบาง

แฟรงก์เดินโซเซอยู่กลางแม่น้ำไทเบอร์ เขาดูอึ้งไป แต่ก็ปลอดภัยดี
ทุกประการ เฮเซลเดินลุยน้ำเข้าไปช่วยประคองเขาขึ้นฝั่ง แล้วในตอนนั้นเอง
เพอร์ซีก็ค่อยตระหนักขึ้นมามากว่าพวกเด็กคนอื่นๆ ต่างเงยบกริบกันไป
หมดแล้ว

ทุกคนจ้องมองเขาเป็นจุดเดียว มีเพียงแต่จูน หญิงชราเท่านั้นที่ดูจะ
ไม่สะทกสะท้านอะไร

"อ้อ นี่เป็นการเดินทางที่สนุกจริงๆ" หญิงชราพูด "ชอบใจนะเพอร์ซี
แจ็กสัน สำหรับการพาฉันมาที่ค่ายจูปีเตอร์"

เด็กผู้หญิงคนหนึ่งในกลุ่มส่งเสียงละล่ำละลักขึ้นมาว่า "เพอร์ซี...
แจ็กสันเหรอ"

เธอทำเหมือนกับว่าเธอรู้จักชื่อนี้ เพอร์ซีจึงเพ่งตามองเธอด้วย
หวังว่าจะได้เจอกับไบหน้าอันคุ้นเคย

เห็นได้ชัดว่าเธอเป็นผู้นำ เธอสวมผ้าคลุมสีม่วงที่ดูสูงศักดิ์ทับชุดเกราะ
บนหน้าอกมีเหรียญประดับอยู่เต็มไปหมด เธอคงจะอายุพอๆ กับเพอร์ซี
ได้ เธอมีดวงตาสีเข้มที่ดูคมกล้าและมีผมสีดำยาว เพอร์ซีไม่รู้จักเธอ แต่
เด็กสาวคนนั้นก็กลับจ้องมองเขาราวกับว่าเธอเคยเห็นเขาในฝันร้ายมาก่อน

จูนหัวเราะอย่างร่าเริง "โอ้ ใช่แล้วจ้ะ พวกเธอจะต้องสนุกกันมาก
แน่ๆ!"

แล้วในตอนนั้นเอง ก็ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุการณ์ที่เพอร์ซีเจอมา
ทั้งวันมันยังแปลกพิสดารไม่พอหรืออย่างไร แต่หญิงชรา ก็เริ่มเปล่งแสง
และเปลี่ยนรูปไป ร่างใหญ่โตขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งกลายเป็นเทพีเปล่งแสง
ที่มีความสูงเจ็ดฟุต นางสวมชุดกระโปรงสีน้ำเงินโดยมีผ้าคลุมที่เหมือนกับ
ผ้าคลุมหนังแพะคลุมไหล่อยู่ ไบหน้าของนางเคร่งขมึมและเป็นจริงเป็นจัง
นางถือไม้เท้าหัวดอกบัวอยู่ในมือ

ถ้ามันจะเป็นไปได้ละก็ ชาวค่ายแถวๆ นั้นดูอึ้งยิ่งกว่าเดิมเสียอีก เด็กสาวที่สวมผ้าคลุมสีม่วงคุกเข่าลง คนอื่นๆ คุกเข่าตาม เด็กคนหนึ่งถึงกับรีบคุกเข่าเร็วเกินไปจนแทบจะทำดาบที่มัตตัวเองเลยด้วยซ้ำ

เฮเซลเป็นคนแรกที่พูดขึ้น "จูน"

เธอกับแฟรงก์เองก็คุกเข่าเช่นกัน ทำให้ตอนนี้เหลือเพอร์ซีย์แค่คนเดียวที่ยังยืนอยู่ เพอร์ซีย์รู้ว่าเขาเองก็ควรจะคุกเข่าบ้าง แต่หลังจากที่เขาแบกหญิงชรามาไกลขนาดนี้ เขาก็ไม่ได้รู้สึกอยากจะแสดงความเคารพต่อนางมากขนาดนั้น

"จูนหรือ" เพอร์ซีย์ถามขึ้น "ในเมื่อผมผ่านการทดสอบของท่านแล้ว ฉันขอความทรงจำกับชีวิตเดิมของผมคืนเลยได้ไหม"

เทพียัม "ไว้ถึงเวลาก่อนเพอร์ซีย์ แจ็กสัน ถ้าเจ้าประสบความสำเร็จในค่ายแห่งนี้ วันนี้เจ้าทำได้ดีทีเดียว ซึ่งนั่นก็ถือเป็นการเริ่มต้นที่ดี บางทีเจ้าอาจจะยังพอมีความหวังอยู่บ้าง"

นางหันไปหาเด็กคนอื่นๆ "ชาวโรมัน เราขอเสนอบุตรแห่งเนปจูนให้กับพวกเจ้า เป็นเวลาหลายเดือนมาแล้วที่เขาหลับใหลอยู่ แต่ตอนนี้เขาตื่นแล้ว ฆะตกรรมของเขายู่ในมือของพวกเจ้า เทศกาลแห่งไซคซะตามาถึงเร็ววัน และพวกเจ้าก็ต้องปลดปล่อยความตายออกมาถ้าอยากจะมีโอกาสชนะศึก จงอย่าทำให้เราผิดหวัง!"

จูนแปลงปรกายและหายแวบไป เพอร์ซีย์หันไปมองเฮเซลกับแฟรงก์เพื่อขอคำอธิบายอะไรสักอย่าง แต่พวกเขาทั้งคู่งุนงงพอกัน แฟรงก์กำลังถืออะไรบางอย่างที่เพอร์ซีย์ไม่ได้สังเกตเห็นมาก่อน...มันเป็นขวดดินเหนียวขวดเล็กๆ สองขวดที่มีจุกปิดอยู่ ดูเหมือนเป็นขวดยา เขาถือมันไว้ในมือแต่ละข้าง เพอร์ซีย์ไม่รู้เลยว่ามันโผล่มาตอนไหน แต่เขาเห็นแฟรงก์แอบเก็บมันเข้าไปในกระเป่ากางเกง แฟรงก์มองเพอร์ซีย์ด้วยสายตาเหมือนจะบอกว่า ไว้เราค่อยคุยเรื่องนี้กันทีหลัง

เด็กสาวที่สวมผ้าคลุมสีม่วงก้าวมาข้างหน้า เธอเพ่งมองเพอร์ซีย์ด้วยความระแวงสงสัย และเพอร์ซีย์ก็อดรู้สึกไม่ได้ว่าเธออยากจะใช้มีดเสียบเขาให้ทะลุออกข้างหลังเลยทีเดียวนะ

"งั้น..." เธอพูดเสียงเย็นชา "บุตรแห่งเนปจูน ผู้มาเยือนเราพร้อมด้วยพรแห่งจูโนสินะ"

"คืองั้นนะ" เพอร์ซีย์พูด "ความทรงจำของฉันมันมัวๆ นะ เอ่อ จริงๆ แล้วมันหายไปเลยละ ฉันเคยรู้จักเธอมาก่อนรีเปล่า"

เด็กสาวดูลังเล "ฉันชื่อเรย์นา แม่ทัพแห่งกองทหารโรมันภาคที่สิบสอง และ...ไม่ ฉันไม่เคยรู้จักนายมาก่อน"

ประโยคสุดท้ายนั้นเป็นคำโกหก เพอร์ซีย์มองตาเธอก็รู้ แต่เขาก็เข้าใจว่าถ้าเขาจะเอาเรื่องนั้นมาเถียงกับเธอในตอนนี้อย่างไรก็ตาม เธอคงจะไม่พอใจแน่

"เฮเซล" เรย์นาเอ่ยขึ้น "พาเขาเข้าไปข้างใน ฉันมีคำถามอยากจะถามเขาที่พรินซิเพีย* จากนั้นเราจะส่งเขาไปหาอ็อกเทเวียน เราต้องไปปรึกษาผู้พยากรณ์ก่อนแล้วค่อยตัดสินใจว่าจะทำยังไงกับเขา"

"เธอหมายความว่ายังไง" เพอร์ซีย์ถาม "ที่ว่า 'ตัดสินใจว่าจะทำยังไง' กับฉันนะ"

มือของเรย์นากำมิดแน่นขึ้น เห็นได้ชัดว่าเธอไม่คุ้นเคยกับการถูกใครตั้งคำถามกับการสั่งการของเธอ "ก่อนที่เราจะรับใครเข้ามาในค่าย เราจะต้องสอบสวนพวกเขาและอ่านคำพยากรณ์ก่อน จูโนบอกเองว่าชะตากรรมของนายอยู่ในมือพวกเรา ดังนั้นเราจะต้องรู้ให้ได้ว่าคนที่เทพีพามาให้เรา นั้นเป็นสมาชิกใหม่..."

เรย์นามองเพอร์ซีย์เหมือนกับเธอไม่คิดว่ามันจะเป็นอย่างนั้น

"หรือว่า..." น้ำเสียงของเธอฟังดูคาดหวัง "เป็นศัตรูที่ต้องสังหารกันแน่"

* ศูนย์บัญชาการในค่ายโรมัน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)